

Alexandr Wilk: Pro náš rozhovor jsme si vybrali pana Jiřího Skalického, prvního velemínského starostu po roce 1989 / vyprávění začíná v době, kdy byla naše republika napadena vojsky varšavského paktu.

Pan Skalický: Když mě tatínek ráno vzbudil v ložnici, tak přišel a řekl, bylo to tak asi v šest hodin ráno „Vstávej, přepadli nás Rusové, co to znamená, pochopíš až pozdějš. “ Tak sem prostě vstal, slyšel jsem hluk takovej zvláštní, silnice ta byla totálně rozbořená, někde byly asfalty, někde byly kostky. Tady přes Velemín třeba byly normální kostky dlažební, ty bylo rozvalený dost, kde byl asfalt, to bylo úplně jak oranice, prostě obrovský kolony tanků, aut, vojáků tady táhly přes Velemín.

Miroslava Vernerová: Jednou z osob, na kterou pan Skalický rád vzpomíná a která ho inspirovala, byl jeho učitel matematiky pan Ježek

Pan Skalický: My jsme toho kolikrát zneužívali, jo když jsme nechtěli, aby se učilo, tak někdo přinesl jablko a řekl „ Pane učiteli, pane učiteli přines sem, co to je za odrůdu? “ A půl hodiny jsme nedělali matematiku, neučili se, ale on vyprávěl. Velkej znalec prostě, hlavně jádrovin, a ten třeba řekl, že ví, že hrušky z Českého Středohoří mají originální, nejlepší chuť na světě, díky geologickému podloží Českého Středohoří.

Jiří Bartoš: Díky načerpaným vědomostem a zkušenostem si i v době totality dokázal pan Skalický vydělat na své zahrádce víc než ve své oficiální práci.

Pan Skalický: Já sem si třeba posléze, když sem začal už za komunistů podnikat v malym, právě to pěstování zeleniny ovoce, tak člověk si vydělal doma na zahradě víc než v práci. Já sem třeba v práci měl nějaký dva tisíce korun krát dvanáct tak sem měl ročně pět a dvacet tisíc a na zahradě sem si třeba vydělal čtyřicet. Když byl člověk pracovitej, přišel ve tři hodiny domu a do osmi do večera se makalo. Nó vydělali se peníze a mohli jsme si dovolit koupit třeba, když začínala barevná televize nebo auta, to za mého dětství auta skoro nebyly, to měli opravdu jen někteří lidi.

Karolína Podhorská: Demonstrací v Praze se pan Skalický neúčastnil, protože se cítil odpovědný za svou rodinu. Celospolečenskou a politickou změnu však uvítal.

Pan Skalický: A to byl i strach našich rodičů nebo tehdy mojí maminky a jinejch. Já jsem teda v Praze nebyl na demonstraci, chtěli jsme tam jet, ale měli jsme malý děti. Tak prosím vás nejezděte nikam bůh ví co se tam bude dít. Tak jsme nakonec nejeli, vím. že teda mrzlo. To byl takovej mrazovej listopad.

Michal Kouba: Dobrá práce pana Skalického v úřadě starosty byla odměněna velemínskou veřejností, která ho šestkrát v řadě zvolila představitelem obce. Z počátku se pan Skalický jakožto člen místního občanského fóra převzít starostování ostýchal, oporou mu však byla jeho rodina.

Pan Skalický: nakonec mě přesvědčil můj brácha, kterej řek „Hele víš jaký měl táta problémy, víš jaký měl otec názory přece, dobře když to nevezmeš tak to zůstane komunistům, tak já si myslím že s tím asi nebudeš dobře žít, prostě když víš co nás všechno jaký nám dával vědomosti.“ Tak tohle mě tak přesvědčilo že jsem tu funkci vzal starostování a řekl jsem „Dobře čtyři roky to teda vydržim uvidíme co se bude dít.“ No a ze čtyřech let pak bylo čtyři a dvacet let.

Karolína Podhorská: Chtěli bychom poděkovat panu Skalickému za spolupráci na našem projektu.

